Ecoul glasului care strigă îndurare

On Decembrie 09, 2013

Acolo unde nu pui deloc suflet, Dumnezeu nu intervine. Conectarea la natura divină este eternă, dar posibilitatea unei intervenții salvatoare nu pare valabilă în cazul omului care se lasă copleșit de forța brută a loviturilor sorții, generatoare de intense reacții, de neliniști și tensiuni chinuitoare asemenea unei răni adânci care nu se mai închide. Iar timpul de vindecare a unei răni poate fi micșorat numai dacă din ea se scurge continuu sensibilitate și sinceritate, ca rezultat al rugăciunilor puternice.

Cuvintele lui Alexandre Dumas, " *Îndurarea omenească n-are margini, dar iertarea omenească are o măsură* ", se pot aplica cu mare ușurință în cazul senatoarei Ruth Martin, în stadiul demo al vulnerabilității ei. Toată lumea urmărește în direct la televizor, cu sufletul la gură, solicitarea de eliberare a fiicei sale, în temeiul dreptului incontestabil la viață. O experiență unică a ființei afectuoase, sprijinită de o rafinare a gândirii. O protecție maternă orientată împotriva riscurilor pe care asasinul o conștientizează, dar are el oare puterea să-și domolească pornirile?

Bătăile sacadate ale inimii tot mai slăbite transmit vibrații în cutia de rezonanță a vocii. Vocea este un centru de iradiere a simțirilor cele mai profunde și mai înflăcărate. Iar dacă încercăm să stabilim un raport între gradul accentuării zgomotului lăuntric și variațiile "presiunii de ieșire" resimțite în inflexiunile vocii, putem determina constanta de caracter a omului.

„Fiica mea, Catherine e foarte blândă și bună. Vorbește cu ea și vei vedea. Ai puterea. Poți să o faci. Ştiu că poți simți dragoste și compasiune. Ai o șansă mare să arăți întregii lumi că poți fi la fel de milos pe cât ești de puternic, că ești destul de bun să o tratezi pe Catherine mai bine decât te-a tratat pe tine lumea. Ai puterea. Te rog."

Bătăile inimii se asociază cu creșterea în amplitudine a undei de mărinimie pe curba presiunilor psihice. Sublim și totodată răscolitor, glasul acesta tremurat duce emoția la un nivel superior, spre vârful piramidei îngrijorării, favorizând pierderea stăpânirii de sine și vidul lăuntric. Iar gestul acesta de abdicare, pasul semnificativ spre redescoperirea valorii spirituale, dând la o parte arma autorității sub înrâurirea inimii frânte care se înfioară și tremură tot mai tare, devine punctul de reper al întregii sale ființe. Un *self-abandonment* , o reprezentare intelectuală și emoțională a unei strategii neimaginate de către un conducător.

Leadership: Poți să pui suflet în refacerea viitorului celorlalți în stadiul demo al vulnerabilității tale, fără să devii prizonierul unui orizont de credințe care aparține exclusiv inițiativelor de a accepta compasiunea extremă și sacrificiu de sine?

Numai printr-o atitudine hiperprotectivă, compusă din obligativitate și constrângere, ce provoacă izbucnirea unei crize de personalitate, se poate dovedi unicitatea omului, dată de configurația tuturor aspectelor ce țin de "controlul intern". Acest proces de îmbinare și armonizare a rațiunii cu credința, dincolo de competențele și experiența acumulată într-un post de conducere, are o fundamentală importantă pentru leadershipul axat pe îmbunătățirea procesului de luare a deciziilor.

Dincolo de experiența suferinței ce determină o retragere silențioasă în propria cochilie, dar nu în sensul creator, se petrece aproape întotdeauna o transformare. O rafinare a gândirii critice care generează întrebarea fundamentală pe care și-o pune omul înfiorat de neliniști: " *Unde este izbăvirea?* ", țâșnind ca o rugăciune puternică menită să-l ajute în încercările ce-l așteaptă. Şi care conduce la identificarea unei noi direcții de acțiune, la dezvoltarea unei

posibilități noi de înțelegere a propriilor capacități și limite.

Stadiul demo al vulnerabilității tale este reprezentat de clipa în care ești pe cale să faci un pas important prin abandonul în fața unei dilemele morale, ezitând între a săvârși o nedreptate (constrângerea voinței altuia, care neagă voința ta) și a săvârși o faptă uimitoare și, pe cât se poate, minunată, dar cu prețul alterării imaginii de sine.

Poți deveni prizonierul unui orizont de credințe care aparține exclusiv inițiativelor de a accepta compasiunea extremă și sacrificiu de sine atunci când imaginea ta nu mai prezintă o evoluție, ci este o simplă prezentare a diferitelor legături posibile între bine și greu. Când credințe precum *"totul gravitează în jurul meu"* scad în intensitate și sunt înlocuite cu altele de tipul *"nu sunt îndeajuns de deștepți să-mi dea seama ce se întâmplă"* , înseamnă că leadershipul se proiectează spre interior, transformându-se într-un soi de sentiment al lipsei de valoare personală.

Înțelepciunea din spatele leadeshipului se poate rezuma în felul următor: învață să schimbi ceea crezi despre tine în momentul în care ești ferm convins că ceea ce ți se întâmplă face parte din ceea ce nu te-ai gândit niciodată că ți s-ar putea întâmpla.

Cineva mărturisea pe o pagină web: *"Este foarte ușor să dai cu pietre, mai ales când le-ai luat din edificiul la care n-ai trudit tu însuți. Este mult mai greu să iei aceste pietre vii și să le zidești la loc, pentru ca edificiul să crească."*

Prin aplicabilitatea ei la leadership, această observație bine țintită vizează autenticitatea omului prin refuzul lui de a accepta ceea ce trăiește. Edificiul capătă semnificația unei orientări restrictive în haosul vieții, în momentele de transformare cele mai reprezentative, marcând intrarea în scena extrem de interesantă a redimensionării realității interioare. Iar pietrele, având semnificația profundă a efectului cel mai defavorabil, creând posibilitatea desfășurării în lanț a unei reacții de panică sau confuzie, împiedică staționarea omului în acea zonă a încrederii depline ce poate exercita o influență mobilizatoare asupra celorlalți.

A încerca să pui suflet în refacerea viitorului celorlalți, în stadiul demo al vulnerabilității tale, este piatra de încercare care demască nevăzutul, sinele cel mai înalt, adevăratul om lăuntric, harul lui Dumnezeu ce comunică direct cu compartimentele inimii. Un *self-abandonment* , o reprezentare intelectuală și emoțională a unei strategii neimaginate de către un conducător.

Leadership: Decazi din gradul de plutonier major al escadronului numit "Autoritate" datorită a ceea ce simți când intri în contact cu versiunea unui sacrificiu care devine însuși rațiunea ta de mai târziu?

Să te lupți cu cancerul evenimentelor și să ai tăria să treci prin drama pierderii identității, aduce un spirit critic în sinceritatea propriei oglindiri în cele mai ascunse riduri ale conștiinței. Un ecou propagat ca o undă, sedat cu mult pesimism, care se repetă la nesfârșit în mintea ta producând o neliniște constantă. De-ar înceta odată !

Iar a cădea în extrema în care nu mai ești capabil să judeci la rece situațiile, și a nu mai fii plutonierul major al escadronului numit "Autoritate", are o importanță fundamentală prin faptul că îți distruge prestigiul și te separă de randamentul spre care tinzi, punându-te în rândurile *întâmplătorului și aleatoriului.*

Versiunea unui sacrificiu care devine însuși rațiunea ta de mai târziu are la bază trăsăturile de personalitate câștigate printr-o renunțare voluntară la ceva prețios ție în folosul cuiva care îți îngăduie să-ți asumi acea conștiință a apartenenței la o soartă

comună.

Ecoul glasului care strigă îndurare vizează "ricoșeul" acelei transformări interioare, în condițiile în care dovedești imposibilitatea obiectivă de realizare a unei evaluări autentice, în sfera dinamică a evenimentelor de însemnătate majoră din viața ta. De asemenea, înseamnă să nu ceri îndurare atâta timp cât tu însuți nu ești dispus să oferi îndurare. Nu poți să ceri fără să dai. Şi dai numai atunci când îți reconsideri poziția față de oameni și față de tine.

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/ecoul-glasului-care-striga-indurare.html